

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน
Sustainable Improvement on English Speaking Skill

สำเร็จ ถึงคุณ^{*}, นีรมล สุวรรณภาศ^{**}

Samrung tuengkun^{*}, Niramon Suwangard^{**}

(Received : May 6, 2022 / Revised : June 11, 2022 / Accepted : June 24, 2022)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่บูรณาการ การฝึกการฟัง การพูด การอ่านและความรู้ด้านสัทศาสตร์ควบคู่กันไปเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืนและนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ บทความอธิบายเป็นภาษาไทยโดยคาดหวังว่าจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย ครูผู้สอนและผู้สนใจให้เข้าใจธรรมชาติของการพูดภาษาอังกฤษและสามารถพูดฝึกพูดได้ถูกต้องเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามความสำเร็จไม่เพียงมาจากความรู้ความเข้าใจหลักการและวิธีการเท่านั้นยังต้องอาศัยความตั้งใจแน่วแน่ ไม่ท้อถอยและความอดทนฝึกฝนอย่างต่อเนื่องของผู้เรียนเป็นสำคัญ

คำสำคัญ : การพัฒนาอย่างยั่งยืน, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

*อาจารย์ ดร.ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

* Instructor, Dr., Faculty of Humanities and Social Sciences, Uttaradit Rajabhat University

**ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

**Assistant Professor Dr., Faculty of Humanities and Social Sciences, Uttaradit Rajabhat University

*Corresponding Author e-mail: *bluefavour02@hotmail.com, **niramons@hotmail.com

Abstract

This article aims to propose how to Improve English speaking skill through integrated listening, speaking, reading practice along with some phonetic principles to enhance the sustainable ability to use English in everyday life situations. The article explained in Thai is expected to help Thai learners, teachers of English and public interested in English understand English speaking nature and can speak English correctly and naturally. However, success is not attained by only knowledge and understanding of English nature, and ways to achieve it, but also learners' strong will, patience and continuous practice.

Keywords: Sustainable Improvement, English Speaking Skill

บทนำ

การสื่อสารในภาษาต่าง ๆ ล้วนมีหลักการเดียวกัน กล่าวคือ เสียงหนึ่งหน่วยเสียงที่มีความหมายหรือไม่มี ความหมายก็ตามจะประกอบรวมกันเป็นพยางค์ และพยางค์หนึ่งพยางค์หรือรวมกันหลายพยางค์จะประกอบ ขึ้นเป็นคำ คำหลายคำรวมกันจะประกอบเป็นวลีและประโยคตามลำดับ (Kelly, 2000) เช่น เสียง “เอ๊ะ” เป็น เพียงหนึ่งเสียงและหนึ่งพยางค์และหนึ่งคำที่มีความหมายว่า สงสัย เสียง “อ้อ” แสดงว่า เข้าใจ หรือ รับรู้ เมื่อ เสียงหนึ่งเสียงหรือหนึ่งพยางค์หรือหนึ่งคำรวมกันเป็นคำพยางค์ ก็ให้ความหมายแตกต่างหลากหลายมาก ยิ่งขึ้น เช่น พ่อครัว แม่ศรีเรือน ห้องเรียน เป็นต้น เมื่อนำคำมาประกอบเข้าด้วยกันโดยเรียงคำตามโครงสร้าง ภาษาก็จะได้วลี ประโยคและข้อความที่มีความหมายสมบูรณ์ตามที่ต้องการจะสื่อสารมากขึ้น เมื่อภาษามีลำดับ การออกเสียงเป็นเช่นนี้ การฝึกพูดภาษาอังกฤษจึงทำตามลำดับได้โดยการฝึกหน่วยเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย ฝึก ออกเสียงคำ กลุ่มคำและประโยคตามลำดับ แต่เพื่อให้สามารถออกเสียงหรือพูดสื่อสารได้รู้เรื่องเราควรฝึก หน่วยเสียงที่แตกต่าง การเน้นเสียงในคำที่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย ในการฝึกพูดภาษาอังกฤษเบื้องต้น เรา เน้นทักษะการฟัง พูด ก่อนการอ่าน และเขียน โดยฝึกจากการฟังและอ่านออกเสียงตามที่ละประโยค แต่การ ออกเสียงพูดไม่ถูกต้อง เพราะไม่มีการฝึกหน่วยเสียงตลอดจนการออกเสียงเน้นที่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรมชาติ การ ออกเสียงที่ไม่ถูกต้องจะทำให้คนอื่นไม่เข้าใจที่เราสื่อสาร ขณะเดียวกันเราเองก็ไม่สามารถฟังคนอื่นให้เข้าใจได้

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน

การฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นก่อนอื่นต้องเข้าใจเกี่ยวกับการฝึกพูด เพื่อการสื่อสารสองระดับคือการสื่อสารด้วยสำนวนภาษาที่ใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน และการสื่อสาร แสดงความคิดของผู้พูด

1. การสื่อสารด้วยสำนวนภาษาที่ใช้เป็นประจำในชีวิตประจำวัน การสื่อสารลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับ สำนวนภาษาที่เป็นแบบแผนค่อนข้างตายตัว เช่น สำนวนการทักทาย ถามทุกข์สุข การแนะนำตนเองหรือ

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

แนะนำเพื่อน การถามราคา การต่อรองราคา การกล่าวขอบคุณ การขอโทษ กล่าวลา การพูดเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและคำพูดตอบโต้สำนวนเหล่านี้ การเห็นพ้องด้วย หรือไม่เห็นด้วย การแสดงความคิดเห็น เสียใจกับผู้อื่น เป็นต้น

การฝึกพูดให้เริ่มจากการฟังและฝึกพูดตามให้คล่อง ให้มีสำเนียงสูงต่ำคล้ายคลึงกับต้นแบบเนื่องจากในแต่ละประโยคจะสื่อแทรกความรู้สึก อารมณ์และทัศนคติขณะที่พูดไปด้วย แต่เนื่องจากภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงบางเสียงแตกต่างจากภาษาไทย การฝึกพูดตามอาจไม่ได้ออกเสียงที่ถูกต้องตามเสียงภาษาอังกฤษ เราจำเป็นต้องฝึกเสียงที่เป็นปัญหาหลักของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย

การออกเสียงระดับหน่วยเสียง

การออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทย (Hiranburana, 2524 B.E.) ได้แก่ กลุ่มเสียงก้องที่เส้นเสียงจะสั่นเมื่อลมลงและแกว่งก้องเสียงที่ลำคอ เช่นเสียงก้องที่เป็นเสียงหยุด ‘g’ เมื่อเป็นพยัญชนะต้นออกเสียงแบบ ‘ก’ ภาษาไทยไปพร้อมกับเสียง ‘อ้อ’ จากคอกก็จะได้เสียงก้อง เสียงก้องตัวอื่นๆก็เช่นเดียวกัน เสียงเสียดแทรกโฆษะเช่นเสียงพยัญชนะ ‘v’ ให้เตรียมออกเสียง ‘ฟ’ โดยให้ฟันบนวางบนริมฝีปากริมฝีปากล่างแล้วออกเสียงออกเสียงคล้าย ‘ฟ’ ภาษาไทย พร้อมกับเสียง ‘อ้อ’ จากคอก ก็จะได้เสียงนี้ เสียงที่มีพยัญชนะ ‘z’ เราฝึกออกเสียง ‘ซี’ควบคู่กับการออกเสียง ‘อ้อ’ จากคอกไปพร้อมๆกันก็ได้เสียงคล้าย ‘z’ เสียงที่สะกดด้วยพยัญชนะ th ซึ่งเป็นเสียงโฆษะไม่ก้อง เมื่อเป็นพยัญชนะต้น เช่นคำ ‘think, thanks, third, theme’ หรือพยัญชนะท้ายเช่นคำ ‘health, wealth, with, tooth’ จะออกเสียงโดยวาง/แลบลิ้นเล็กน้อยไว้ระหว่างฟัน แล้วดันลมให้ออกจากปาก แต่ถ้าเป็นเสียงในคำเช่น ‘the, they, there, then’ ซึ่งเป็นเสียงโฆษะก้องให้วางตำแหน่งลิ้นลักษณะเดียวกัน แต่ออกเสียงคล้าย ‘ด’ ภาษาไทย เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับชาวไทยอีกเสียงหนึ่งคือ เสียงก้องที่เป็นพยัญชนะปรากฏกลางคำบางคำเช่น ‘leisure, measure, beige, pleasure’ จะออกเสียงโดยวางส่วนปลายลิ้นไว้ที่หลังปุ่มเหงือกเหมือนการออกเสียงที่สะกดด้วย sh ที่คล้ายเสียง ชูว เวลาเราอยากให้ใครๆเงียบเสียง แต่เสียงก้องจะออก ‘ซุ’ ควบคู่กับการออกเสียง ‘อ้อ’ จากคอกไปพร้อมๆกัน อย่างไรก็ตามในการพูดประโยคแม้เสียงนี้ไม่ถูกต้องก็ยังสื่อสารได้รู้เรื่องจากบริบทของคำ

ปัจจุบันผู้เขียนพบปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะ ‘r’ ที่กลายเป็น ‘l’ แทบทั้งห้องเรียน ซึ่งมีผลต่อการสื่อความหมายอย่างมาก ที่น่าตกใจคือเมื่อให้ออกเสียง ‘ร’ ในภาษาไทยผู้เรียนหลายคนออกเสียงไม่ได้ ไม่รู้วิธีออกเสียงนี้ จึงต้องสอนภาษาไทยไปด้วย โดยให้ยกลิ้นขึ้นและให้ปลายลิ้นแตะอยู่บริเวณหลังปุ่มเหงือกเล็กน้อย แล้วเป่าลมออกมาแรงๆจนลิ้นสั่นรัว ซึ่งจะเป็นเสียง ‘ร’ ไทย ถ้าเป็นภาษาอังกฤษให้ฟันลมมาปะทะลิ้นให้สั่นไหวเพียงครั้งเดียว หรือยกลิ้นและให้ปลายลิ้นอยู่บริเวณหลังปุ่มเหงือกเล็กน้อยโดยไม่แตะปุ่มเหงือกก็ได้แล้วเป่าลมออกมาปะทะลิ้น ก็จะได้เสียง ‘r’ เช่นเดียวกัน ตรงนี้อยากให้ผู้สอนภาษาไทยทุกระดับให้ความสำคัญในการฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องเพราะมีผลต่อความหมายทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิต

ในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยมักมีปัญหาในการออกเสียงสระผสมที่เรามักปรับเสียงให้เหมือนเสียงสระในภาษาไทย เช่น คำ 'clear' ที่ถูกต้องควรออกเป็น 'อี+ เออะ' ติดกันเร็วๆ เราก็ออกเป็นสระ 'เอีย' ไทยตามที่สะกดปาก เช่น คำ 'sure' ที่ถูกต้องควรออกเป็น อู+ เออะ' ติดกันเร็วๆ เราก็ออกเป็นสระ 'อัว' ไทย เช่นเดียวกันกับคำ 'there' ควรออกเป็น เอ+ เออะ' ติดกันเร็วๆเราก็ออกเป็นสระ 'แอ'ไทย คำ 'allow' ควรออกเป็น อา+ อู' ติดกันเร็วๆเราก็ออกเป็นสระ 'เอา/อาว'ไทย เป็นต้น การออกเสียงให้ถูกต้องจะมีผลเมื่อมีคำอื่นตามๆและมีการเชื่อมเสียงเช่น 'How are you?' เมื่อพูดเร็วๆถ้าออกเสียงไทยๆจะไม่มีมีการเชื่อมเสียง สำหรับสระเดี่ยวปัญหาที่พบคือเสียงสระที่สะกดด้วย 'ew', 'u' ที่มีกออกเสียงลากเข้าหาเสียงสระไทย 'อิว' เช่น 'new' ต้องออกเป็น นยู, 'jewelry' เป็น จยูเอิลรี่, 'student' เป็น สตยูเดินที โดยเสียง 'นยู จยู สตยู' นี้ให้ฝึกออกเสียงโดยการห่อปากทำให้ลิ้นเป็นเหมือนขณะที่เราผิวปากแล้วเปล่งเสียงออกมากจะได้เสียงที่ถูกต้อง แต่ถ้าเป็นสำเนียงอเมริกันก็จะมีควบกล้ำ 'ย' /j/ เช่น new 'นุ'

การออกเสียงระดับคำ

สิ่งที่เป็นปัญหาอีกประการหนึ่งที่พบในผู้เรียนชาวไทยคือการออกเสียงเน้นหนัก (stress) ในคำซึ่งเป็นลักษณะประจำคำที่ต้องจดจำและฝึกออกเสียงบ่อยๆ ในдикชันนารีจะมีเครื่องหมาย ' ́' แสดงเสียงเน้นหลัก แต่ปัญหาคือผู้เรียนออกเสียงไม่เป็น จะขอแนะนำหลักกว้างๆกล่าวคือ เสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษมี 3 ระดับเน้นมากที่สุด เน้นปานกลางและเน้นน้อยที่สุด (Roach, 1975) แต่สำหรับชาวต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างคนไทย จะไม่ได้ยินเสียงเน้นปานกลาง เราจะได้ยินเฉพาะเสียงที่เน้นมากที่สุด (Stressed) และอาจได้ยินหรือไม่ได้ยินเสียงที่เน้นน้อยที่สุด (Unstressed) ขึ้นอยู่กับความเร็วในการพูดที่ทำให้มีการรวบเสียงหรือลดเสียงลงเบาจนแทบไม่ได้ยิน การออกเสียงเน้นในคำจะมีหนึ่งพยางค์เท่านั้นที่เด่นชัด ลักษณะสำคัญของเสียงที่เน้นหนักคือต้องเป็นเสียงที่ออกเสียงสระเต็มเสียง ออกเสียงให้สูงกว่าและยาวกว่าเสียงอื่นๆที่ไม่เน้น ให้ออกเสียงพยางค์เน้นนี้เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรีของไทย ลองออกเสียงคำสองพยางค์ เช่น 'farmer' 'ฟ้าเมอร์' com'puter 'คอมพ्यूเทอร์' 'garage' 'แกร์ริจ / ga'rage เกอะร่าจ' เสียง 'r' ที่ปรากฏกลางคำหรือท้ายคำถ้าออกสำเนียงบริติชก็ไม่มีเสียงม้วนลิ้นที่กลางคำหรือท้ายคำเช่น 'farmer-ฟ้าเมอร์' 'word-เวอด' การออกเรียงพยัญชนะ 'r' ตามสำเนียงอเมริกันให้ม้วนลิ้นขณะออกเสียงหรือยกลิ้นค้างไว้เมื่อลงเสียงท้ายคำเช่น 'farmer-ฟ้าร์เมอร์' 'word-เวอร์ด' ให้หารายการฝึกออกเสียงในยูทูปฟังและฝึกบ่อยๆ

ส่วนเสียงที่ไม่ใช่พยางค์เน้น มีหลักการออกเสียงคือไม่ต้องออกเสียงสระเต็มเสียง ออกเสียงค่อยๆเบาๆและสระเหล่านี้มักจะลดเสียงกลายเป็นเสียง 'เออะ, อี, อู' (Roach, 2000, p. 83) เช่น 'comfortable' 'ค้อมเฟอะเทอะเบิล' mountain 'เม้าทั้น' serious 'ซีริเอิส' 'common' 'ค้อมเมิ่น' 'garage' 'แกร์ริจ / ga'rage เกอะร่าจ' เป็นต้น

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

การออกเสียงเน้นมีหลักกว้างๆได้แก่คำสองพยางค์ส่วนมากจะออกเสียงเน้นพยางค์แรกเช่น 'money 'travel, 'lorry, 'grammar, 'language, 'nation, 'lovely ยกเว้นคำที่ลงท้ายด้วยเสียงยาวหรือสระผสม เช่น ga'rage, mu'seum, sup'port, ob'serve, pro'nounse, re'turn และที่ต้องระวังคือคำที่เป็นได้ทั้งคำนามและคำกริยาที่มักพบเป็นคำสองพยางค์ คำเหล่านี้จะมีเสียงเน้นต่างกัน ถ้าเป็นคำนามจะเน้นพยางค์แรก ถ้าเป็นคำกริยาจะเน้นพยางค์ที่สอง เช่น 'export (n) - ex'port (v), 'desert - de'sert, 'object - ob'ject, 'present - pre'sent เป็นต้น เราสามารถเดาชนิดคำได้จากบริบทของประโยค ส่วนคำนามที่นำมาผสมกันเป็นความหมายใหม่ จะออกเสียงเน้นหนักที่คำแรกตามเสียงเน้นประจำคำของคำนั้นๆ เช่น นาม+นาม เช่น 'seafood, 'footpath, 'watchdog, 'bookstore, con'venience store; คุณศัพท์+นาม เช่น 'blackboard, 'dark room, 'lighthouse, 'longboat; กริยา+นาม เช่น 'swimming pool, 'bathing suit, 'boarding school, 'drinking water, 'living room เป็นต้น กริยาบางตัวที่มีหน่วยประกอบท้ายที่มักเป็นคำบุรพบทให้ออกเสียงเน้นหนักที่หน่วยประกอบนั้น เช่น bring a'bout, carry 'on, take 'off, turn 'on เป็นต้น

นอกจากนี้เราสามารถคาดเดาการออกเสียงเน้นในคำได้จากคำเติมท้าย (Suffixes) (Jotikasthira, 2542 B.E.). โดยพยางค์เน้นจะเป็นพยางค์แรกของคำเติมท้ายนั้นดังนี้ คำเติมท้าย -ee เช่น absen'tee, advi'see, emplo'yee; คำเติมท้าย -eer เช่น mountai'neer, volun'teer profi'teer, engi'neer; คำเติมท้าย -ese เช่น Japa'nese, Vietna'mese, Chi'nese, journa'lese; คำเติมท้าย -ette เช่น ciga'rette, kitche'nette, nove'lette, cas'sette; คำเติมท้าย -esque เช่น pictu'resque, statu'esque, gro'tesque; คำเติมท้าย -oon เช่น car'toon, bal'loon, ba'boon, rac'coon, sa'loon, ty'phoon เป็นต้น

คำบางคำลงเสียงเน้นที่พยางค์ก่อนคำเติมท้าย -eous, -ic, -ical, -ial, -ious, -ive, -ion, -ual, -ian, -ify, -ity, -graphy, and -logy, ได้แก่คำเติมท้าย -eous เช่น advan'tageous, cou'rageous, spon'taneous; คำเติมท้าย -ic เช่น 'classic, his'toric, alco'holic, photo'graphic; คำเติมท้าย -ical เช่น po'litical, 'practical, eco'nomical, 'classical, his'torical; คำเติมท้าย -ial เช่น i'nitial, com'mercial, pro'vincial, 'social, คำเติมท้าย -ious เช่น in'jurious, 'anxious, de'licious, lu'xurious; คำเติมท้าย -ive เช่น 'active, alter'native, communi'cative, 'sensitive; คำเติมท้าย -itude เช่น 'altitude, 'attitude, 'gratitude; คำเติมท้าย -ion เช่น re'lation, communi'cation, dis'cussion; คำเติมท้าย -ual เช่น 'punctual, intel'lectual, un'usual, 'actual; คำเติมท้าย -ian เช่น li'brarian, mu'sician, vege'tarian,; คำเติมท้าย -ify เช่น i'dentify, 'classify, 'simplify; คำเติมท้าย -ity เช่น a'bility, elec'tricity, com'munity, uni'versity, คำเติมท้าย -graphy เช่น pho'tography, bi'ography, ge'ography; คำเติมท้าย -logy เช่น soci'ology, bi'ology, ge'ology

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

ส่วนคำเติมท้าย -able, -agg, -al, -en, -ful, -ing, -ish, -ous, -fy, -like, -less, -ment, -ness, -wise, -y, -ly ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนเสียงเน้น คำยังคงเสียงเน้นเดิม เช่น 'eatable, 'shortage, 'natural, 'frighten, 'careful, 'walking, 'childish, 'dangerous, 'purify, 'childlike, 'powerless, 'government, com'mitment, 'loneliness, 'clockwise, 'healthy, 'violently ในคำสรรพนามกลุ่ม -self ที่แสดงผลสะท้อนเข้าตนเอง จะเน้นพยางค์ 'self เช่น my'self, your'self, him'self, her'self, our'selves, your'selves, them'selves ในคำกริยาที่มีสามหรือมากกว่าสามพยางค์ลงท้าย -ize, -ate, -fy เสียงเน้นจะลงที่พยางค์ที่สามนับจากท้ายคำ เช่น 'criticize, 'centralize; ap'preciate, 'graduate, 'estimate, di'versify, per'sonify, in'tensify, i'dentify,

การออกเสียงระดับประโยค

การออกเสียงระดับประโยคก็มีข้อควรตระหนักในเรื่องการลงเสียงพยางค์ท้ายประโยคมีหลักกว้างๆคือ ถ้าเป็นประโยคที่ตอบ Yes/No ให้ออกเสียงพยางค์ท้ายประโยคเป็นเสียงสูงซึ่งเทียบเท่าเสียงวรรณยุกต์ตรีในภาษาไทย คำถามแบบนี้มักเป็นคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Is, Am, Are, Was, Were, Do, Does, Did, Has, Have, had, Will, Would, Shall, May, Might, Must, Should ส่วนคำถามที่ขึ้นต้นด้วยคำแสดงคำถามที่ตอบเป็นข้อมูล เช่น What, When, Where, Why, How, How much, How many, How often, How long, etc. การลงเสียงพยางค์ท้ายประโยคจะเป็นเสียงต่ำเช่นเดียวกับการลงท้ายคำในประโยคบอกเล่าซึ่งเทียบเท่าเสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทย ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างศัพท์สำนวนที่ใช้ในชีวิตประจำวันและระดับเสียงในประโยค

1. การทักทาย/แนะนำตัว

Hello, my name is '....'. สวัสดีฉันชื่อ....

Nice to meet you. ยินดีที่ได้รู้จัก

Where are you from? คุณมาจากไหน?

I'm from... ฉันมาจาก...

How are you? คุณสบายดีไหม?

How old are you? คุณอายุเท่าไร?

Fine thanks, and you? ฉันสบายดี แล้วคุณล่ะ?

How long have you been here for? คุณอยู่ที่นี้นานแค่ไหนแล้ว

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

2.งานอดิเรก/เวลาว่าง

What have you been doing? ช่วงนี้คุณทำอะไรบ้าง?

What is your favorite ...? คุณชอบ....แบบไหน? (สามารถถามเกี่ยวกับ Food, movie, sport, singer...) ? I like ...

What sport do you like? คุณชอบกีฬาอะไร? I like ...

What kind of food do you like? คุณชอบอาหารประเภทไหน?

What kind of ice-cream do you like? คุณชอบผลไม้อะไร? I like ...

What's your opinion? คุณคิดอย่างไร I think.....

Do you like bananas? คุณชอบกล้วยไหม? คำตอบจะเป็น Yes / No

Can you swim? คุณว่ายน้ำเป็นไหม

Are you at school? คุณอยู่ที่โรงเรียนหรือเปล่า

Are you interested in travel? คุณสนใจเดินทางท่องเที่ยวไหม

3. ตัวอย่างสำนวนอื่นๆ

Could you repeat that, please? โปรดพูดอีกครั้ง - Sure. ได้สิคะ/ครับ

Can you turn down the music, please? คุณช่วยทึ่เสียงเพลงหน่อยได้ไหม

- I'd be happy to. ได้ค่ะ/ครับ / No problem. / Sure.

What's wrong? เป็นอะไรรี่เปล่า (สงสัยใคร่รู้)

I'm not feeling well. ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย

Get well soon. หายเร็วๆนะ / I hope you feel better. ฉันขอให้คุณหายเร็วๆนะคะ/ครับ

I agree with you. ฉันเห็นด้วยกับคุณ

I don't agree. ฉันไม่เห็นด้วย / I'm afraid I disagree.

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

Do you have any suggestions? คุณจะแนะนำอะไรไหม

What about....? / How about.....? / Why don't we..... / We should... .ขอเสนอ/แนะนำ....

What would you recommend doing there? คุณช่วยแนะนำว่าเราจะทำอะไรได้ที่นั่น

I lost my wallet. ฉันทำกระเป๋าตังค์หาย

I'm sorry to hear that. น่าเห็นใจจริงๆ / That's too bad. แย่จัง โชคร้ายจัง

การฝึกพูดภาษาอังกฤษเบื้องต้น เริ่มจากการฟังหัวข้อที่ใกล้ตัว คำศัพท์ที่จำได้ง่าย ฝึกพูดตามทีละประโยคจนคล่องแล้วฝึกพูดโต้ตอบโดยสมมุติตัวเองเป็นตัวละคร 2 คน เวลาอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับที่เราฝึกก็ลองพูดเป็นภาษาอังกฤษ คิดเป็นภาษาอังกฤษทุกวันแล้วก็เริ่มกับหัวข้อที่ต้องสื่อสารที่ยากขึ้น หาโอกาสดูหนัง ฟังเพลง ฟังข่าวภาษาอังกฤษให้มากที่สุด แม้จะเข้าใจไม่หมดแต่สิ่งที่เราจะได้ซึมซับในตัวเราคือสำเนียง การออกเสียงหนักเบา การออกเสียงแสดงความรู้สึกต่างๆ การออกเสียงเน้นในคำและเสียงเน้นในประโยค และฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดและพยายามหาเพื่อนมาเป็นคู่ฝึก เราสามารถเรียนรู้ได้ง่ายๆ จากเพื่อนที่เก่งภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นตัวอย่างที่ดี เป็นแรงจูงใจ และจะช่วยสอนประสบการณ์ที่ช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ควรฝึกการพูดออกเสียงตามเจ้าของภาษาอังกฤษ หาวิดีโอได้จากช่องยูทูบ (You Tube), ฟังซ้ำๆ ใครที่มีคลังคำศัพท์ไม่มาก ก็หาเพลงของเด็กๆ การ์ตูน นิทาน แล้วค่อยๆ เปลี่ยนมาฟังข่าวสารต่างๆ จะได้ค่อยๆ เรียนคำศัพท์ใหม่ จากง่ายไปหายาก ในการฝึกพูดเริ่มจากซ้ำแต่ออกเสียงถูกต้อง ดีกว่าพูดเร็วแต่ออกเสียงไม่ถูก ทำให้การฝึกพูดจะไม่มีประโยชน์ ขอแนะนำช่อง “VOA-Voice of America” เพราะ สำเนียงเพราะ มีการโต้ตอบซ้ำๆ และมีเพลงเพราะๆ ให้ฟัง การฝึกออกเสียงตามสำเนียงภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการพูดต้องให้ความสำคัญต่อการออกเสียงที่ถูกต้องให้ทำความรู้จักสัญลักษณ์ทางเสียง (Phonetic Symbols) ซึ่งหาได้จากปกด้านในของดิกชันนารีทุกเล่มมีแสดงตัวอย่างคำเทียบเสียงที่เข้าใจง่าย และการเน้นเสียงประจำคำภาษาอังกฤษให้ถูกต้องก็สำคัญมากสำหรับการฝึกพูดภาษาอังกฤษทำให้สื่อความได้รู้เรื่องและได้สำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา ผู้เรียนอาจหาวิดีโอที่สอนการออกเสียง คำศัพท์จากช่องยูทูบปรายการต่าง ๆ

การฝึกที่สมบูรณ์ควรจดจำสำนวนภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ได้เช่น “Like Father, Like son” ลูกไม่หล่นไม้ไกลต้น “A picture is worth a thousand words” พูดได้สมเหตุสมผล มีหลักฐานน่าเชื่อถือ “See eye to eye” มองตาก็รู้ใจ “Love you, love your dog” ถ้ารักแล้ว ก็รักทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่รัก และ “Win some, lose some” มีได้ก็ต้องมีเสีย และไม่ควรรู้ คำอุทานมากเกินไปเช่น “ahh”, “uhm”, “oh”, “you know”, “so”, “like”, “wow” จะทำให้น่าเบื่อ การฝึกพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันต้องเตรียมพร้อมด้านคำศัพท์ก่อนเพื่อโต้ตอบได้ดี ได้คล่องมากขึ้น

การออกเสียงคำภาษาอังกฤษมีหลากหลายแตกต่างกันตั้งแต่ อังกฤษ อเมริกา คานาดา ออสเตรเลีย และประเทศอื่นๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แต่ที่ถือเป็นภาษามาตรฐานคือภาษาอังกฤษแบบบริติชและอเมริกัน (Roca et al, 1999) นั้นหมายความว่าเราต้องฝึกฟังสำเนียงภาษาอังกฤษจากหลายแหล่งให้คุ้นเคยกับการได้ยินภาษาอังกฤษจากผู้คนทั่วโลก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำงานและการท่องเที่ยว

2. การสื่อสารแสดงความคิดของผู้พูด การพูดคุยโต้ตอบ การแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคล สภาพอากาศ การถามเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป วันหยุด กิจกรรมยามว่าง ข่าว ปัญหาสังคม การแสดงความคิดเห็น การแสดงความรู้สึก การโต้แย้ง การเห็นพ้องด้วย การอธิบายเรื่องราวต่างให้แก่ผู้อื่น เป็นต้น การพูดคุยลักษณะนี้ต้องการความรู้ทั้งด้านคำศัพท์และความสามารถในการเรียบเรียงคำให้ถูกหลักโครงสร้างภาษาที่จะช่วยให้การสื่อความหมายได้ถูกต้องโดยไม่ต้องลอกเลียนคำพูดคนอื่นมาใช้

ทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษสามารถเพิ่มพูนและพัฒนาได้จากการอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านออกเสียง อ่านในใจไปพร้อมๆกับฟังเสียงเหมือนได้ฝึกทำความเข้าใจความหมายไปพร้อมๆกันโดยไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายคำศัพท์ทุกคำ จากนั้นหัดอ่านเลียนแบบและอ่านเองดังๆ เมื่อมีเวลาว่างก็กลับมาอ่านเอง หรือหัดอ่านออกเสียงเองถ้าไม่มีให้ฟังและค้นคว้าความหมายศัพท์และการออกเสียงจากหนังสือดิกชันนารีเป็นการเพิ่มพูนคลังศัพท์ อาศัยหลักการเน้นเสียงเข้าช่วย สังเกตการเรียงคำในประโยค จดจำศัพท์ สำนวนต่างๆ ให้ทำเป็นประจำเริ่มจากเรื่องง่ายๆก่อนและเพิ่มระดับความยากไปเรื่อยๆ เมื่อจำศัพท์สำนวนได้แล้วให้นำมาฝึกใช้ในการพูดและการเขียนเพื่อให้สามารถนำมาใช้ได้เป็นอัตโนมัติ รายการชองยูทูปที่เป็นข่าวหรือสารคดีจากสำนักพิมพ์ต่างๆ เช่น CNN, VOA, Time, New York Time, Bangkok Post, The Nation, Bloomberg, etc. ซึ่งเราสามารถพิมพ์ข้อความข่าวสาร เรื่องสั้นออกมาอ่านขณะฟังได้ สำนักข่าว VOA ,มีรายการ Learning English ให้บันทึกข้อความและเสียงเก็บไว้ฝึกได้ด้วย นอกจากนี้จะมีรายการของสถานทูตวัฒนธรรมอย่าง British Council และ AUA ที่นำเสนอบทเรียนเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างหลากหลาย

การฟังและการอ่านร่วมกับการฟัง หรือการอ่านเองโดยอาศัยการค้นคว้าเกี่ยวกับการออกเสียงและความหมายจากดิกชันนารี เป็นประโยชน์ต่อการฝึกการฟังพูดเพื่อการสื่อสาร แต่ยังมีสิ่งที่จะต้องตระหนักอยู่เสมอในการฝึกฝนเพื่อให้ได้ผลอย่างยั่งยืน อันประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจเรื่องการเน้นเสียงในคำ (Word stress) การเน้นเสียงในประโยค (Sentence stress) และ ระดับเสียงในการสื่อความหมายในประโยคซึ่งจะแสดงถึง อารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้พูด (Intonation)

การเน้นเสียงในประโยค มีหลักคือเราต้องออกเสียงเน้นที่คำสื่อความหมาย(Content words) ได้แก่ nouns, verbs, adjectives, adverbs, not, wh-questions และ กริยาช่วยท้ายประโยค คำที่ไม่ออกเสียงเน้นจะเป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function words) ได้แก่ pronouns, articles, auxiliaries, prepositions (Jotikasthira, 2542 B.E.) ดังตัวอย่าง We're **'hungry**. The **'seller** has **'gone**. ประโยคคำถาม **'What** are you **'doing**. – I'm **'writing** a **'cartoon** **'book**. จะเห็นว่าคำถามเน้น what เพื่อต้องการ

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

คำตอบที่เราต้องออกเสียงเน้นด้วยในที่นี้คือ 'writing a 'cartoon 'book หรือ Did you buy a 'history book? – 'No, I bought an English book. ประโยค I ad'mire him for his 'fight against 'world 'poverty. เวลาออกเสียงเราจะได้ยินเสียงที่ตั้งชัดคือ admire, fight, world, poverty และการลงจังหวะเสียงจะมีระยะห่างเท่าๆกันในแต่ละจังหวะแล้วแต่ผู้พูดว่าจะพูดด้วยจังหวะทิ้งช่วงห่างหรือไม่ห่างระหว่างเสียงเน้น ถ้าพูดทิ้งช่วงห่างก็เป็นการพูดช้า ถ้าทิ้งช่วงไม่ห่างก็เป็นการพูดเร็ว เช่นประโยค We 'went to 'Paris. เราสื่อสาร went, Paris ถ้าเราแทรกคำเข้าในประโยคนี้โดยพูดคงจังหวะเน้นเดิม (ลองเคาะจังหวะประกอบ) We usually 'went by bus to 'Paris on Mondays. หรือ He 'likes a 'girl. He 'likes a young Thai 'girl. He surely 'likes a young Thai 'girl who comes from Nan. จะพบว่าเราต้องเร่งออกเสียงเร็วขึ้นเพื่อให้สามารถลงเสียงในจังหวะเน้นที่ต้องการสื่อสารหลักได้ทัน ยังมีรายละเอียดเพิ่มมาการพูดจะยิ่งเร็วมากขึ้น

คำพูดภาษาอังกฤษที่มีเสียงติดๆกันยิ่งเร็วกว่าก็ยิ่งมีการเปลี่ยนแปลงเสียงแบบต่างๆ ที่ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศฟังไม่เข้าใจ แต่ถ้าศึกษาที่มาและธรรมชาติของการออกเสียงจะทำให้เข้าใจหรือสามารถเดาความได้ (Kelly, 200) การเปลี่ยนแปลงเสียงมักเกิดระหว่างเสียงท้ายของคำหน้ากับเสียงต้นของคำหลังที่เรียกว่าการกลมกลืนเสียง (Assimilation) เช่น Would you like to come? Would เชื่อมต่อกับ you กล่าวคือเสียงท้าย 'd' ของ would และเสียง 'y' ที่เป็นต้นเสียงคำ you เชื่อมต่อกันในการพูดเร็ว ทำให้ลิ้นไม่สามารถเลื่อนจากฐานกรณหนึ่งไปแตะอีกฐานกรณหนึ่งได้ทันจึงมีการรวบเสียงหรือลดเสียงเกิดขึ้น จากตัวอย่างนี้ลิ้นไม่สามารถเลื่อนจากฐานกรณปุ่มเหงือกไปแตะฐานกรณเพดานแข็งได้ทันจึงมีการรวบเสียง 'd+y' กลายเป็นเสียง 'ch' เป็นคล้ายๆ 'จูดเซอไลค' หรือ get up ก็จะมีเสียง 't' เลื่อนไปเป็นพยัญชนะต้นของเสียง 'up' เป็น 'เก้ทัพ' เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงเสียงเหล่านี้มีหลายประเภทซึ่งต้องศึกษารายละเอียดต่อไป ในการฝึกพูดถ้าพูดเร็วพอจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงโดยอัตโนมัติตามธรรมชาติของการออกเสียง เราไม่จำเป็นต้องเกร็งเพื่อให้เกิดเสียงตามที่ได้ยินจากต้นแบบ เพียงแต่ต้องฝึกออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษรวมทั้งการออกเสียงพยัญชนะต้นคำ กลางคำและท้ายคำแต่ละคำให้ถูกต้อง

ระดับเสียงในการสื่อความหมายในประโยค (Intonation) จะสัมพันธ์กับการเน้นเสียงหรือออกเสียงสูงและแปลงเสียงสระเต็มเสียงเฉพาะคำที่ต้องการสื่อความหมายเท่านั้น เช่น 'Where did you meet the boy? – I met him at a 'restaurant. คำตอบของ where ↗ คือ restaurant คำที่เน้นก็ออกเสียงพยางค์เน้นประจำคำของแต่ละคำ

โดยทั่วไปภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีลักษณะเสียงสูงต่ำ (pitch) พยางค์ที่เป็นเสียงสูง (high tone) จะออกเสียงเริ่มจากต่ำไปสูง ออกเสียงคล้ายเสียงวรรณยุกต์ตรีของภาษาไทย พยางค์ที่เป็นเสียงต่ำ (low tone) จะออกเสียงเริ่มจากสูงไปต่ำ ออกเสียงคล้ายเสียงวรรณยุกต์โท ส่วนพยางค์ที่เป็นเสียงระดับ (level tone) ออกเสียงคล้ายเสียง(วรรณยุกต์)สามัญ (Adapted from English, 1988) เช่น

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิต

ระดับเสียงพื้นฐาน (Roach, 1975)

High	Low	Level (ไม่นิยมแสดงเส้นระดับเสียงสามัญ)
↗Yes	↘Yes	_Yes
↗Well	↘Well	_Well
↗No	↘No	_N

ระดับเสียงซับซ้อน (Adapted from Haycraft, B. & Lee, W.R. (1982))

ตก-ขึ้น (Fall-Rise)   ∨   ในคำพูดที่ยาวขึ้นขยายเป็น   ↘.....↗
 ∨ All right?   Are you all right? / More?   More salt?

ขึ้น-ตก (Rise-Fall)   ^   ในคำพูดที่ยาวขึ้นขยายเป็น   ↗.....↘
 ↗When? - On ↘Monday.

^ ↗When are you taking a boat ↘tour?

We're taking a boat tour on ↘Monday.

หมายเหตุ คำพูดที่ไม่มีเส้นแสดงระดับเสียง หมายถึงเป็นเสียงสามัญ (level)

ตัวอย่างสถานการณ์การพูด

Stan: ↗Hi ↗Linda! ↘Come in. It's ↗great to see ↘you.

Linda: ↘Thanks, Stan. ↘Sorry I'm ↘late.

Stan: ↗Don't ↘worry, you're not the ↘last. ↗Where's ↘Gary?

Linda: He's ↘coming. He's just ↘parking the ↘car.

เหล่านี้เป็นเพียงหลักกว้างๆเพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของเสียงพูดภาษาอังกฤษ เมื่อเวลาฝึกออกเสียง จะทำให้เข้าใจที่มาของเสียงและสามารถผลิตเสียงพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้ใกล้เคียงกับการออกเสียงของเจ้าของภาษา

ระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษนอกจากใช้สื่อความหมายแล้วยังแสดงถึง ความรู้สึก อารมณ์และทัศนคติด้วย โดยทั่วแบ่งได้เป็น 4 ระดับเสียง Haycraft & Lee, (1982).

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

1. ระดับเสียงต่ำ หรือเสียงตก (Fall pitch) แสดงการจบ การสิ้นสุด ความแน่นอน และการตอบคำถาม การบอกรายการของหลายสิ่งเมื่อยังพูดจบความใช้เสียงตก/ต่ำ

I'm going to grow apple ↘trees.

Sure, I can't pay ↘you.

2. ระดับเสียงสูงหรือเสียงขึ้น (Rise pitch) แสดงความสงสัย ไม่แน่ใจ มักพบในประโยคคำถามที่ตอบ yes, no ซึ่งเป็นคำถามที่ขึ้นต้นด้วยกริยาช่วย (Auxiliaries and modals) ตามหลักไวยากรณ์ การพูดกระตุ้นให้กำลังใจ การบอกรายการของหลายสิ่งเมื่อยังพูดไม่จบความใช้เสียงขึ้น/สูง

Are you ↗hungry? ถามให้แน่ใจ

You must try it ↗again. It won't ↗hurt. กระตุ้นให้กำลังใจ

Sara bought a lot of ↘things: ↗flowers, ↗clothes, ↗appliances, ↗furniture, and ↘food. บอกรายการ

3. ระดับเสียงต่ำ-สูงหรือตก-ขึ้น (Fall-rise pitch) แสดงความรู้สึกสงสัย ไม่แน่ใจ การขอร้อง

↘ It's ↗possible.

↘Could you open the window, ↗ please?

- 4.ระดับเสียงสูง-ต่ำหรือขึ้น-ตก แสดงความรู้สึกประหลาดใจและประทับใจ

↗ Sara ↘passes.

↗All monkeys are ↘surviving.

ผู้เขียนมีข้อสังเกตการออกเสียงเหมือนเสียงวรรณยุกต์สามัญในภาษาไทย (Level) จะทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าคุณพูดเบื่อหน่ายไม่อยากพูดด้วย จึงควรระวังการพูดแบบเรียบๆโดยใช้สำเนียงไทยๆ

การฝึกฟังพูดภาษาอังกฤษอย่างมีหลักเกณฑ์ควบคู่กับการเพิ่มพูนคำศัพท์ ศึกษาการเน้นเสียงแต่ละคำ และโครงสร้างภาษาจากการอ่านอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ที่หลากหลายและพัฒนาความสามารถอย่างยั่งยืนด้วยความเข้าใจธรรมชาติของภาษาจนผลิตประโยคที่สื่อสารความรู้สึกนึกคิดของตนเองได้อย่างชัดเจน

วารสารวิชาการ

มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์

เอกสารอ้างอิง

- Haycraft, B. & Lee, W.R. (1982). *It Depends How You Say It*. Oxford: Pergamon Press.
- Hiranburana, Sam-ang. (2524 B.E.). *English Phonetics* (in Thai). Bangkok: Pramuansilp Press.
- International Phonetic Association. (1996). *The international phonetic alphabet*. Retrieved March 14, 2011, from <http://www.yorku.ca/earmstro/ipa/>
- Jotikasthira, Praromrat. (2542 B.E.). *Introduction to the English language: System and structure*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- Kelly, G. (2000). *How to teach Pronunciation*. Essex: Pearson Education.
- Roach, P. (2000). *English Phonetics and Phonology*. (3rd ed.). Cambridge University Press.
- Roca, I., and Johnson, W. (1999). *A Course in Phonology*. Massachusetts: Blackwell.
- Wikipedia. (2007). *Regional accents of English*. Retrieved November 5, 2010, from https://en.wikipedia.org/wiki/Regional_accents_of_English
- Wright, J. (1973). *Speaking English*. London: Oxford University Press.